

W ZESZYCIE

– Słowo *fakt* (< łac. *factum*) oznaczało pierwotnie czyn, działanie, a także wytwór czynności. Jednostki, w skład których wchodzi, mają w polszczyźnie (i w innych językach) dużą frekwencję. Ich struktura semantyczna opiera się na nieredukowalnym pojęciu [ktoś] *wie o [czymś], że_*, a wiedza ta jest orzeczona o relacjach między rzeczami należącymi do porządku świata, nie do sfery myśli.

– Do zasobu środków służących mówieniu o fałszu dołączył niedawno rzeczownik *postprawda*. Pytanie, czy kolejna jednostka jest potrzebna, warto zadać z perspektywy logiki polszczyzny. Czy słowo *postprawda*, tak jak jest używane, przedstawia jakiś fragment treści w sposób sobie tylko właściwy, czy jest to tylko inne miano czegoś, co w polszczyźnie jest już dobrze utrwalone?

– Zestawienie podobnych pod względem znaczenia predykatów służy znalezieniu cech istotnych, różniących porównywane słowa i stanowiących zarazem o ich odrębności. Osią analizy czasownika [kogoś] *zdziwiło to, że_*, reprezentującego pojęcie zdziwienia, jest porównywanie go z jednostkami językowymi reprezentującymi pojęcia zadziwienia, zaskoczenia i zdumienia.

– Zjawisko reduplikacji i powtarzania w odniesieniu do polszczyzny nie ma systematycznego opisu. Propozycja uporządkowania sfery repetycyjności syntagmatycznej we współczesnej polszczyźnie opiera się na odróżnieniu właściwych jednostek systemu (kodowe powtórzenia leksykalne) od różnorodnych działań mownych, w tym działań tekstotwórczych.

– Pytania rozstrzygnięcia oparte na zanegowanym czasowniku epistemicznym to wyspecjalizowane konstrukcje służące do przekazywania rozmaitych informacji jednocześnie. Są to pytania rzeczywiste, którym towarzyszy ładunek emocjonalny i informacja o postawie epistemicznej nadawcy względem stanu rzeczy odzwierciedlanego przez zdanie podrzędne.

Predykaty epistemiczne – językowe wykładniki fałszu – reduplikacja – powtórzenie – pytania rozstrzygnięcia – semantyka – składnia – współczesna polszczyzna.

Red.